

معناشناسی « موج و دریا » در مثنوی معنوی بر اساس رویکرد توشیهیکو ایزوتسو

آزیتا پاک عقیده عربانی *، 85،

1395-11-26

مطالعات معناشناسی از روش های جدید فهم معناست که با پیدایش مکاتب زبان شناسی مورد توجه پژوهشگران قرار گرفته است و تلاش دارد ساحت های معنایی پنهان متن را کشف و آشکار کند. رویکرد ایزوتسو به مقوله ی معنا ، دیر زمانی است که توجه ی محققین را به خود معطوف داشته است . بررسی تاریخی واژگان یک متن که متضمن هویت های جمعی و فرهنگی یک قوم یا یک ملت است ، روش مطالعاتی او را تشکیل می دهد. نگارنده از روش او و با نگاه به نظریه های کاربردی زبان و بازی های زبانی و همچنان روش های تحلیلی تحصیل معنا از متون که تجلیگاه محتوای فکری و جهان بینی یک نویسنده است الهام گرفته و این پایان نامه را با هدف دستیابی به معانی مورد نظر مولوی از واژگان موج و دریا و شبکه های معنایی آن در مثنوی معنوی به انجام رسانده است. « موج و دریا » از سر اندیشه های گوهر بار آن نادره ی دوران است که از آسمان عشق حیّانی او باریدن گرفته و جان عاشقان را ، دریایی و موج کرده است . گاهی به معنای ذات و حقیقت الهی ، عشق الهی ، علم و معرفت الهی ، عطا و بخشش الهی ، کرم و لطف الهی و اسرار الهی و گاهی به معنای پیر و مراد و به معنای سالک رهرو و انسان جستجو گر و گاهی هم در برخی از ابیات در معنای وجود ، حقیقت ، هستی ، بخشش ، پیامبران ، معجزات پیامبران ، فراوانی ، علم و معرفت ، دو دریا ، قیامت ، تقدیر ، امتحان و ابتلاء ، زرق و برق و کنایه از حرص و طمع و گرد از دریا بر آوردن آمده است .

کلمات کلیدی : معناشناسی ، مثنوی معنوی ، موج ، دریا ، در زمانی ، همزمانی

[Islamic Azad University, Rasht Branch - Thesis Database](#)

[دانشگاه آزاد اسلامی، واحد رشت - سامانه بانک اطلاعات پایان نامه ها](#)